

Mị Hoan

Contents

Mị Hoan	1
1. Chương 1: Phần Mở Đầu	1
2. Chương 1-2: Hoạ Vô Đơn Chí	2
3. Chương 2: Kỳ Ngộ	3
4. Chương 3: Bái Sư	3
5. Chương 4: Sơ Khai Lí Thuyết	5
6. Chương 5: Bắt Đầu Tu Luyện	6

Mị Hoan

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ trang, tu tiên, huyền huyền, nhất thụ đa công, lãnh thụ, HE. Nhân vật: Diêm Tử Tiệp, Khước Nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-hoan>

1. Chương 1: Phần Mở Đầu

Không biết đã bao lâu, trời cứ mưa như thế không ngừng nghỉ. Hơi nước lạnh lẽo ngoài cửa sổ lùa qua những chấn song bằng sắt toả vào gian phòng nhỏ hẹp làm người nằm bên trong run lên từng hồi. Đó là một thiếu phụ khoảng tam tuần cùng với đứa con trai mới được năm tuổi. Hai mẹ con ăn mặc rách rưới nghèo nàn, gương mặt vốn dĩ xinh đẹp của thiếu phụ hiện rõ sự khắc khổ bệnh tật, đứa con nhỏ cũng nằm thoi thóp vì đói và lạnh.

Họ là người vùng khác lưu lạc tới đây, được dân trong làng thương tình cho ở lại, tạm tá túc trong một gian nhà bỏ hoang cuối làng. Sức lực thiếu phụ không đủ nhưng để có miếng ăn nên bà hằng ngày giúp nữ nhân trong làng giặt giũ, gánh nước, ra đồng tưới rau trồng đậu. Con trai của thiếu phụ rất ngoan, ban ngày ở nhà chờ mẫu thân đi làm về, tối giúp mẫu thân xoa bóp vai cho đỡ nhức mỏi. Cuộc sống có phần kham khổ nhưng cũng đủ cho hai mẹ con sống qua ngày đoạn tháng.

Chuyện cũng chẳng có gì để bàn nếu chỉ bình lặng mãi như thế. Trưởng làng này là người háo sắc, thấy thiếu phụ nọ có vài phần mỹ mạo nên sinh tà tâm. Ông ta nhiều lần đến gạ gẫm bà nhưng đều bị khước từ. Tức giận vì một tiện nữ mà dám tỏ ra cao ngạo, ông ta bèn đợi đến đêm lên vào nhà hai mẹ con họ. Ông ta trối gô đứa bé và dọa giết chết nếu thiếu phụ không hầu hạ ông ta. Bất đắc dĩ, thiếu phụ đành ưng thuận và bị ông ta cưỡng bạo trước sự chứng kiến của đứa bé. Từ lúc đó, đêm nào cũng là địa ngục với hai mẹ con. Họ sợ hãi trưởng làng, càng sợ hãi cái đói cái lạnh nếu rời đi.

Trời mưa càng lúc càng nặng hạt, giá lạnh bao trùm lấy ngôi nhà nhỏ bé như muốn nuốt chửng nó, đóng băng nó. Thiếu phụ sức cùng lực kiệt thở từng hơi khó nhọc, đầu óc mụ mị như sắp không còn chống đỡ nổi

nữa. Thiếu phụ gọi con trai dậy, gọi rất nhiều lần. Đứa con đang run rẩy trong hơi ấm ít ỏi của mẹ chậm chạp mở mắt ra nhìn lên mẫu thân:

-Mẫu thân! Người....người sao vậy? Mẫu thân a....!

Thiếu phụ cố nặn ra nụ cười nhợt nhạt, thốt từng câu khó nhọc dặn dò đứa con bé nhỏ của mình:

-Con trai, ta sắp không chịu được nữa..... Có lẽ đã tới lúc ta phải rời xa con. Con hãy cố gắng...cố gắng nhớ kỹ những lời ta sắp nói đây.... Tên của con là Tiệp, phụ thân của con họ Diễm, tên đầy đủ của con là...Diễm Tử Tiệp. Trước giờ ta chưa hề gọi tên con là vì...là vì ta phải giữ bí mật, chúng ta...đang chạy trốn....khỏi truy đuổi của ngoại tổ con và nội tổ con... Khụ khụ....! Ta và phụ thân con bị ngăn cấm đến với nhau, sau đó đã xảy ra một số chuyện, sau này lớn lên con hãy tự mình tìm hiểu. Nhớ, hãy đi tìm phụ thân con, ông ấy không biết rõ con là con trai của ông ấy cho nên....cho nên con phải đi tìm.....khụ khụ khụ.....!

Thiếu phụ ho khan mấy tiếng, hơi thở dường như có thể ngừng bất cứ lúc nào. Đứa nhỏ vừa nắm chặt tay mẫu thân vừa khóc lóc thảm thiết. Bà siết chặt bàn tay con, nói tiếp những lời sau cùng:

-Con trai....con phải tu luyện để trở nên mạnh mẽ.....như phụ thân con. Chỉ khi con mạnh hơn tất cả....mới có thể báo thù, mới có thể giải quyết ân oán giữa hai gia tộc..... Khụ....mẫu thân sẽ luôn....đôi theo con, ta tin con làm được..... Tiệp nhi!....

Tay thiếu phụ từ từ buông thõng, cơ thể cũng không còn hơi ấm nữa. Diễm Tử Tiệp chỉ biết hét thật lớn, nước mắt lăn tăn rơi mà ghì chặt mẫu thân của mình. Tiếng mưa lất át cả tiếng gào của đứa nhỏ, một màu thê lương ảm đạm như cũng thương cho một người vừa từ biệt thế gian.

2. Chương 1-2: Hoạ Vô Đơn Chi

Đứa nhỏ Diễm Tử Tiệp đợi sau khi mưa tạnh hẳn liền cố gắng chạy đi tìm trưởng làng cầu xin ông ta giúp việc mai táng cho mẫu thân. Dù trong lòng rất oán hận ông ta nhưng y biết cũng chỉ có ông ta mới có thể giúp được, bởi người trong làng ai cũng không dư dả mà bỏ tiền ra làm từ thiện, còn trưởng làng lại rất giàu có. Ông ta nhìn y hồi lâu rồi nở nụ cười nham hiểm nói:

-Muốn mượn kim tệ để lo hậu sự cho mẫu thân ngươi? Cũng được, có điều ngươi phải bán thân cho ta trừ nợ. Thế nào, nhóc con?

Y lúc đó còn nhỏ, chưa nhận ra ý đồ xấu xa của ông ta, chỉ nghĩ đơn giản bán thân là làm gia nô thôi nên gật đầu đồng ý không hề do dự. Ông ta lập tức sai người đi mua quan tài, khâm liệm, mai táng đàng hoàng cho người thiếu phụ xấu số, mộ phần chôn sau căn nhà hoang mà hai mẹ con họ cư ngụ.

Y từ hôm ấy về ở trong nhà trưởng làng. Ông ta bảo y tắm rửa thật sạch sẽ, cho ăn uống đầy đủ, cho ở một phòng riêng kế bên phòng ngủ của ông ta. Bề ngoài người ta cứ nghĩ ông trưởng làng có lòng từ bi, chẳng những lo tang lễ cho người mẹ đàng hoàng mà còn nhận đứa con làm nghĩa tử. Họ không hề biết, ban đêm mới chính là thời điểm đứa nhỏ ấy sợ hãi. Vì Tiệp còn quá bé nên ông ta chỉ bắt y dùng miệng và tay của mình để giúp ông ta thoa mỡ dưỡng da, chờ khi y lớn lên mới dần dần dạy dỗ loại chuyện kia. Ban ngày, y được học chữ cùng với các con của trưởng làng, ban đêm ngủ cùng với ông ta, bị ông ta giở đủ trò dè tiện. Y chỉ biết khóc khi không còn ai, khóc vì nhớ mẹ và khóc vì đau đớn tủi nhục. Y cũng không thể nói với bất kì ai, vì ông ta đã dọa sẽ đánh chết y nếu dám hé môi dù chỉ nửa lời.

Thời gian cứ thế trôi qua hết năm năm. Năm năm đối với y cứ dài như năm mươi năm vậy, ngày ngày đều là vô tận. Trong thời gian đó, không chỉ trưởng làng hành hạ y, mà các đồng học của y, có cả con của trưởng làng, cũng thường trêu chọc y là đồ nghiệt chủng, cóc ghẻ mà đòi trèo cao, còn đánh đập y không chút nhân nhượng. Y vẫn chỉ im lặng chịu đựng hết thảy, bởi y tin rồi sẽ có ngày y đòi lại tất cả, để mẫu thân y trên thiên đường có thể mỉm cười.

Từ lúc y lên chín tuổi, trưởng làng đã bắt y lên giường cùng ông ta, y không chịu liền bị hắn cưỡng bạo đến bất tỉnh, thân thể chẳng còn chỗ nào không bị thương. Nỗi ám ảnh của đêm hôm ấy càng khiến y trở nên

trầm lặng hơn trước. Y không thể phản kháng, đó là sự thật, nhưng chỉ cần y còn sống, y vẫn còn cơ hội để báo thù. Y vẫn còn lời hứa với mẫu thân, lời hứa thay đổi số phận. Y đợi, nhất định một lúc nào đó y sẽ có cơ hội thoát khỏi cảnh địa ngục này.

3. Chương 2: Kỳ Ngộ

Chẳng bao lâu nữa là thất tịch, cũng là ngày các linh hồn trở về thăm gia quyến và trò chuyện cùng những người quan trọng của họ thông qua chiếc đèn bằng giấy. Tiếp rất nhớ mẫu thân và muốn trò chuyện cùng bà, nhưng năm nào trưởng làng cũng không cho y ra ngoài vào đêm thất tịch, ông ta bảo rằng thả hoa đăng là chuyện nhảm nhí không cần bận tâm. Cả năm nay cũng thế, ông ta bắt y về nhà sớm để hầu hạ ông ta. Y suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đánh liều cãi lời ông ta một lần, cho dù sau đó có bị ông ta trừng phạt như thế nào đi nữa. Y thật sự rất muốn nói cho mẹ biết những nỗi niềm tận đáy lòng y đã chôn giữ suốt năm năm dài đằng đẳng. Y nhặt giấy thừa bỏ đi ở nhà thầy đem về, nhặt thêm các nan tre trong bếp, lại lấy sáo vụn từ các chân nến trong nhà và tìm đá đánh lửa, bỏ ra cả buổi chiều hì hục ngồi làm hoa đăng. Trời nhá nhem tối cũng là lúc các linh hồn trở về, mọi người bắt đầu đem đèn ra bờ sông, trân trọng cầm đèn bằng hay tay và nói ra hết những điều mình muốn nói với người thân ở thế giới bên kia. Y cũng bắt chước theo, vừa khóc vừa thì thầm với chiếc đèn, kể ra những nỗi uất ức bao lâu âm thầm chịu đựng. Y chỉ mong mẫu thân có thể hiểu mà không chê trách đứa con vô dụng này.

-Đã không cam tâm, tại sao không thay đổi?

Chợt có giọng nói trầm ấm từ đỉnh đầu truyền xuống, y giật bắn người ngẩng lên nhìn. Trước mặt y là một nam nhân tầm hơn tam tuần, hần mặc chiếc áo choàng màu đen che kín từ đầu đến chân. Hần ngồi xuống bên cạnh y làm y kinh hãi muốn bỏ chạy. Hần nắm tay y ghì chặt, kéo y ngồi xuống, ánh mắt sắc bén nhìn y làm y không dám nhúc nhích. Hần ôn tồn nói tiếp:

-Người khổ sở như vậy, hay là theo ta rời khỏi đây được không? Ta thấy người rất tội nghiệp nên muốn giúp người. Nếu mẫu thân người trên trời có linh thiêng cũng không hề muốn người trở thành loại người hèn nhất như vậy.

Y ngồi yên, len lén đưa mắt nhìn trộm hắn. Hồi lâu sau, y thả chiếc đèn hoa đăng xuống dòng sông và cầu nguyện cho mẫu thân an tâm trên thiên đường. Y lấy hết can đảm hỏi lại hắn:

-Ta...làm sao có thể tin ông? Chưa biết chừng ông cũng không khác gì lão trưởng làng, xem ta như món đồ chơi..... Ta....ta....không tin ông đâu...!

-Không tin thật sao? Ha ha! Ta lại thấy người cũng muốn thoát khỏi nơi này lắm đó chứ!

-Ta...

-Đi thôi! Nếu lão trưởng làng mà tìm được người thì người cầm chắc cái chết đấy.

Y nghe nhắc tới chết liền sợ đến đổ mồ hôi lạnh, ai chứ trưởng làng việc gì ông ta cũng dám làm cả. Hần dắt tay y đứng dậy, vội vã lên xe ngựa rời đi. Phía sau lưng họ, dòng sông sáng rực những chiếc hoa đăng đang cháy. Chúng cứ trôi theo dòng nước, như chở đi hết những tâm nguyện, những nỗi niềm không thể nào nói ra thành lời.

4. Chương 3: Bái Sư

Nam nhân nọ dẫn y đi qua rất nhiều nơi, mỗi nơi y chỉ được ăn một món ngon nhất và uống một loại thức uống ngon nhất, đi dạo khắp nơi đó trong một ngày, sau đấy lại lên xe ngựa rời khỏi. Và mỗi nơi hắn đều

bảo y ghi chép lại tên món ăn thức uống và những nơi nào đã ghé qua, còn bắt y nhớ kĩ. Y hỏi hấn làm như thế có tác dụng gì, hấn nhìn y nghiêm mặt rồi đáp:

-Đó là cách để người luyện trí nhớ và mắt quan sát, có cả sự cảm nhận về mùi vị và đặc trưng của từng nơi. Từ nay trở đi, ta sẽ nhận người làm đồ đệ, nếu người cố gắng tu luyện thì mai sau người sẽ trở thành cường nhân mà báo thù rửa hận cho mẫu thân người và đi tìm gia tộc của người.

Y chớp mắt kinh ngạc, ngẩn ra một hồi vẫn chưa hiểu lắm.

-Tại sao... ông lại biết mấy chuyện đó? Ta chưa từng kể cho ông bất cứ điều gì mà. Còn chuyện đồ đệ.... là sao?

Hấn bật cười, gõ nhẹ lên trán y, tiếp lời:

-Nếu ta bảo chỉ cần ta muốn biết liền thấy được kí ức của người thì sao? Ta chưa nói nhỉ, ta là Huyền Vu Sư. Nhóc con nhà người không thể giấu ta bất cứ việc gì đâu. Ta sẽ giáo luyện người trở thành truyền nhân của Huyền Vu Sư đệ nhất thiên hạ, lúc đó họ sẽ phải công nhận tài năng của ta và thừa nhận Huyền Vu Sư là một nghề đáng trân trọng. Ha ha ha!

Hấn đột ngột cười rộ lên trong sự hoang tưởng tới ngày được mọi người tung hô khen tặng, hoàn toàn không chú ý y đang nhìn hấn như một kẻ thần kinh. Hấn cười xong liền thu lại ý tứ, trưng bộ mặt nghiêm trang ra đe dọa lẫn uy hiếp:

-E hèm, ta hỏi người lần nữa, có muốn bái ta làm sư hay không? Đừng quên người nợ ta ân tình khá lớn đó. Làm người mà không biết báo ân là không phải người tốt. Đây là cơ hội duy nhất dành cho tiểu tử người, người còn phải nghĩ tới mẫu thân người nữa chứ.

Y thấy hấn vẻ mặt khó chịu bèn sợ khiếp vía, dẫu sao y cũng chỉ mới là trẻ con mười tuổi, không nghe lời thì có chạy đằng trời cũng không thoát nổi hấn. Vả lại đúng là hấn đã cứu thoát y khỏi cái làng khủng khiếp ấy, còn cho y ăn no ngủ kĩ, ân tình thực quá lớn a! Y gãi gãi đầu, e dè quỳ xuống trước mặt hấn, khấu đầu ba cái:

-Xin sư phụ nhận của đồ nhi ba lạy. Từ nay đồ nhi xin hứa sẽ chăm chỉ theo sư phụ tu luyện, nhất mực tôn sư trọng đạo.

Hấn mừng rỡ ra mặt, vội đỡ y đứng dậy, kéo y ngồi lên đùi hấn, cười tươi như ánh mặt trời:

-Tốt lắm! Đồ đệ ngoan, vì sư thực chẳng chọn làm người. Phải rồi, vì sư tên gọi Khước Nhạc, con chỉ cần nhớ chứ đừng nói cho bất kì ai biết. Tên con thì ta tự khắc biết rõ, ta sẽ gọi con một chữ Tiệp để tránh thân phận của con bại lộ. Từ giờ vì sư sẽ là người bảo hộ cho con, con không cần lo sợ chi cả, cứ chuyên tâm tu luyện theo lời vì sư là được.

-Vâng, sư phụ!

Cỗ xe ngựa lộc cộc tiếp tục lên đường đưa hai sư đồ tiến về phía nam, lần này đoạn đường khá xa nên Khước Nhạc chỉ dạy cho y sơ lược vài điều về tu luyện. Y vốn tư chất thông minh nên có thể ghi nhớ hết. Sau ba ngày dài di chuyển không nghỉ, họ cũng tới được một thị trấn lớn, nơi hấn đang cư ngụ. Họ xuống xe ngựa, trả phí xong liền vội vã đi nhanh về nhà. Hấn dẫn y đi đến cuối thị trấn, rẽ vào con đường đất khá dài men theo bờ rừng, đến tối mới vào được nơi hấn ở. Đó là một ngôi nhà bằng gỗ chắc chắn có sàn cao nằm bên dòng sông nhỏ chảy vào thị trấn, phía sau ngôi nhà là một ngọn núi thấp và rừng rậm um tùm. Y tròn xoe mắt nhìn ngó khắp nơi, chưa bao giờ y thấy một nơi đẹp như vậy, chỉ tiếc là trời tối nhanh nên không nhìn rõ lắm. Cả hai đi qua cây cầu gỗ dài bắc qua sông đi vào nhà. Hấn đi trước còn y đi theo phía sau.

-Chúng ta sẽ sống ở đây, con vào đi!

Hấn đi lên các bậc thang gỗ, mở cửa và gọi y, y hớn hử trèo lên, miệng hô lớn:

-Vâng, con tới ngay đây ạ!

5. Chương 4: Sơ Khai Lí Thuyết

Sáng hôm sau, Tiệp được chính tay Khước Nhạc nấu cho ăn một bữa thịnh soạn no căng bụng. Y hạnh phúc đến nỗi khóc như mưa, từ bé tới giờ chưa một lần được ăn những món cực ngon và nhiều mỹ vị như vậy. Sư phụ nhìn y phì cười, nói sau này nếu y ngoan ngoãn tu tập sẽ lại nấu cho y ăn ngon thường xuyên. Y gật gật cái đầu nhỏ, chén xong còn uống hết sạch bình nước hoa quả của sư phụ pha cho. Dùng bữa xong rồi, cả hai cùng ra sau núi dạo một vòng, cũng để y quen dần với cuộc sống ở đây.

-Sư phụ, Huyền Vu Sư là nghề gì vậy ạ?

Y kéo tay áo sư phụ tò mò hỏi. Khước Nhạc vừa ung dung tản bộ vừa giảng giải cho y:

-Trên toàn thế giới của chúng ta có rất nhiều chủng tộc và nhiều nghề khác nhau, trong đó có những nghề được công nhận và không được công nhận, Huyền Vu Sư chính là 1 nghề không được công nhận. Vì sư dành cả đời nghiên cứu huyền thuật và theo đuổi ước vọng sẽ thành danh, nhưng ngược lại bị cả con người lẫn các chủng tộc khác kì thị, rẻ khinh, thậm chí còn muốn vi sư chết. Vì sư bây giờ chỉ mong có truyền nhân, để con thay vi sư đòi lại công đạo, thay vi sư khẳng định chỗ đứng của Huyền Vu Sư. Con có hận vi sư cũng không sao, xem như vi sư ích kỉ đi.

-Con sẽ không hận sư phụ, con tin tưởng người. Nếu sư phụ muốn hại con thì những ngày qua người đã ra tay rồi, chẳng nhọc công cho con ăn, cho con mặc, cho con nhà ở và dạy con tu luyện. Con xin thề, con sẽ không làm sư phụ thất vọng. Con nhất định đòi lại nợ nần của sư phụ và cả của con luôn một thể a!

Y mặt mày nghiêm túc nhìn sư phụ, tay nắm chặt và đâm vào ngực mình như để khẳng định chắc chắn. Sư phụ nhìn y chỉ cười, cùng y tiến vào rừng sâu.

Đi một hồi đến lúc mặt trời đứng bóng, cả hai thầy trò tìm một gốc cây tán lá xum xuê ngồi nghỉ mệt. Khước Nhạc tranh thủ nói sơ qua cho Tiệp nghe về con đường tu luyện y sẽ đi sắp tới. Y ngồi chống cằm, chăm chú tiếp thu từng chữ từng chữ một của hần nói ra:

-Tu luyện thành chiến hồn sư là phải tùy cơ duyên và thiên phú. Có người dễ dàng nhanh chóng mạnh mẽ, lại có người chỉ đạt được giới hạn nhất định. Tu luyện chiến hồn là điều ai ai cũng ao ước. Trong chiến hồn có 6 nghề cơ bản và được nhiều kẻ chọn: võ sư, pháp sư, được sư, khí sư, trận sư và ám sư. Trong mỗi nghề cơ bản lại chia làm hai hoặc ba nghề khác nhau. Võ sư có hai nghề là đấu sư với nhiều vũ khí khác nhau và quyền sư không dùng vũ khí. Pháp sư có hai nghề là thánh sư và tà sư. Được sư có bốn nghề là luyện đan sư, độc sư, y sư và thực thần sư. Khí sư có hai nghề là điêu khắc sư và ngưng luyện sư. Trận sư không có nghề riêng. Ám sư có hai nghề thích sát sư và đạo tặc sư. Còn có vài nghề là Huyền vu sư của vi sư, Chiêm sư và vài nghề khác vi sư không rõ. Mỗi nghề tuy có đặc điểm riêng nhưng cách tu luyện hầu như đều gần giống nhau cả.

Hần tạm ngừng, quay sang hỏi y:

-Con thích theo nghề nào? Ngoài Huyền vu sư thì con có thể học những nghề khác để hỗ trợ. Vì sư còn có nghề phụ là luyện đan sư và ngưng luyện sư đấy. Chúng rất có ích.

Y háo hức ôm tay hần hỏi:

-Thế đệ tử có thể giống sư phụ không? Vừa làm huyền vu sư vừa có 2 nghề phụ luyện đan sư và ngưng luyện sư như thế thì thật ngẫu a!

Hần nhíu mày, cốc đầu y một cái rồi bảo:

-Muốn như vi sư thì con phải khổ luyện nhiều, không phải chỉ nói là được. Nghe vi sư nói tiếp về các cảnh giới đây. Vì sư hôm nay giảng qua tri thức cơ bản cho con, sau này tự mà nhớ lấy, ta không lặp lại đâu.

Y xoa xoa chỗ bị hần cốc, nhăn nhó mặt mày, gật gật đầu vâng lời. Hần lại tiếp tục nói:

-Tu luyện gồm hai phương diện, thể chất và tinh thần, tương đương với chiến hồn lực và cảnh giới. Chiến hồn lực con dù mạnh mà cảnh giới thấp cũng không thể phát huy tới đa sức chiến đấu. Ngược lại chiến hồn lực con yếu mà cảnh giới cao thì cũng không đánh lại ai, dù đối phương cảnh giới thấp hơn cũng có thể quật ngã con được. Có 12 cảnh giới, mỗi cảnh giới có 10 cấp bậc, mỗi cấp bậc gọi là đẳng. Các cảnh giới

bao gồm: Chiến sĩ, chiến giả, chiến binh, chiến quân, chiến tướng, chiến vương, chiến hoàng, chiến đế, chiến tôn, chiến tông, chiến thánh và chiến thần. Nếu con đủ mạnh, đủ kiên định và tu luyện nhanh thì có thể chạm đến cảnh giới của thần, trở thành trường sinh bất tử. Thường thì không có bao nhiêu người trở thành thần, hoặc là không thể vượt qua giới hạn, hoặc là đã quá già yếu, hoặc là bị giết trước khi hoàn thành ước nguyện. Mỗi khi tới lúc thăng tiến cảnh giới đều phải đón nhận thiên kiếp, cũng vì vậy mà không phải ai cũng theo đuổi tới cùng con đường tu luyện chiến hồn. Vì sư chỉ hi vọng con sẽ không phải vì sợ hãi mà lùi bước. Vì sư hứa với con, thiên kiếp vì sư thay con nhận, con chỉ cần không ngừng tiến tới là đủ rồi.

Y nhìn thấy hắc khoé mắt đỏ hoe thì biết hắc đang xúc động bên vôi vàng ôm chặt lấy hắc mà rằng:

-Sư phụ, hãy để đệ tử vì người mà gánh vác, vì người mà chiến thắng. Con biết con còn nhỏ chưa thể giúp gì cho người, nhưng lời hứa của con không bao giờ thay đổi, dù là hôm qua, hôm nay hay mai sau cũng đều như vậy. Bài học của sư phụ, con nguyện khắc cốt ghi tâm.

Hắc cười khổ, dang tay ôm trọn y trong lòng. Hắc cũng không biết nói thế nào nữa, chỉ là cảm thấy đứa nhỏ này thật đáng yêu. Tương lai nếu có thể, hắc muốn y sẽ như hôm nay, không rời xa hắc, ôm lấy hắc, xoa dịu tâm hồn tưởng chừng như tàn lụi của hắc, để hắc mơ một giấc mơ về sự ấm áp thân tình. Hắc biết bản thân ích kỉ, nhưng con người thì không thể tránh khỏi tham lam.

6. Chương 5: Bắt Đầu Tu Luyện

Hôm sau, mới sáng tinh mơ y đã bị hắc dựng dậy bắt đi luyện tập thể lực. Chưa ăn sáng cộng thêm vẫn còn ngái ngủ, y đi cứ như hồn ma xiêu xiêu vẹo vẹo theo sau hắc ra sân. Hắc thấy thể mức cả một gào nước lạnh dội từ trên đầu y dội xuống làm y tỉnh hết cả người, mặt mày nhăn nhó kêu oai oái. Hắc trừng mắt nhìn y:

-Đã muốn khổ luyện thì chút lạnh này có là gì. Sau này mỗi buổi sáng con đều phải tắm nước lạnh, sau đó ngồi thiền đầu đội thùng nước nửa canh giờ. Nếu con dám làm đổ nước trong thùng hoặc ngồi không đủ thời gian thì vì sư phạt con không được ăn điểm tâm, đã rõ chưa?

Y méo mặt than khổ với hắc nhưng hắc chẳng thèm nghe, cứ thế kêu y tắm rửa sạch sẽ, mặc mỗi chiếc quần và ngồi xếp bằng bên trên đội một thùng nước đầy. Thùng nước mới đầu còn là thùng nhỏ, càng về sau nó được thay bằng cái càng lớn hơn. Đó chính là luyện tập thể lực và sức bền vào buổi sáng mỗi ngày.

Buổi trưa, y đói meo đi vào trong nhà chờ hắc dọn cơm, quần áo cũng mặc chỉnh tề, cái cổ y cứ lúc lắc vì mỏi. Hắc không nấu nhiều món như hôm qua mới về nhà nữa, mà phần ăn của mỗi người chỉ là một đĩa rau luộc, một chén tương đậu để chấm rau và hai bát cơm trắng. Y thắc mắc hỏi vì sao thì hắc trả lời:

-Ăn uống thanh đạm để lọc sạch chất độc trong cơ thể, như thế con mới khoẻ mạnh được. Lát nữa con ăn xong thì uống thêm một bát thuốc mà vì sư đã đặc biệt nấu sẵn cho con.

Cả hai ăn xong, y bưng bát thuốc màu đen thui không biết là thuốc gì cố gắng uống hết. Vị của nó vừa đắng vừa mặn lại còn hơi ngai ngái khiến y chỉ muốn nôn ra, nhưng bắt gặp ánh mắt sắc như dao của hắc thì y chỉ biết nhịn xuống.

Buổi chiều là bài luyện tập vô cùng khắc nghiệt. Hắc bịt mắt y lại, sau đó đưa cho y một cái vợt, dắt y đi tới một tổ kiến độc và đẩy y vào trong đó. Hắc nói y hãy tự cảm nhận xung quanh, dùng vợt có bôi chất kháng độc tổ xua đuổi lũ kiến cho chúng không đốt vào người y. Y hoàn toàn bị bọn kiến độc vây kín, con nào con nấy to cả nắm tay, chỉ một phát đốt đầy độc của chúng cũng đủ làm y tê liệt. Y cố gắng vùng vẫy trong bóng tối, cố gắng xua lũ kiến tránh xa mình. Cho đến lúc chất độc của chúng làm y bất tỉnh thì hắc mới kéo y ra khỏi tổ kiến, bế y trở về nhà. Hắc đã pha chế dược liệu sẵn trong bồn nước lớn cho y ngâm mình, để chất độc bị đồng hoá cùng với máu trong cơ thể y và làm cho da thịt y không bị hoại tử. Y ngâm mình xong thì tỉnh dậy, cả người như lột lột thân ra ăn bữa tối với thực đơn y như bữa trưa. Y không nói một câu trách hắc, vì y cho rằng hắc có lí do làm thế, y đã chấp nhận tin hắc thì sẽ tin đến cùng.

Cách dạy của hắc tặc độc như thế, hắc cũng chỉ mong giúp y mau chóng luyện thành bách độc chi thân, chịu đựng được đau đớn. Ngày này qua ngày khác hầu như đều luyện theo trình tự như vậy. Thời gian cũng nhanh chóng theo đó mà trôi qua trong lặng lẽ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-hoan>